

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๒ สอบสวน มาตรา ๑๒๐-๑๕๖

ครั้งที่ ๕ วันเสาร์ที่ ๓๑ ม.ค. ๒๕๖๘

อ.สันทนี ดิษยบุตร
อัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษ
ผู้อำนวยการสำนักงานยุทธศาสตร์กระบวนการยุติธรรม
สถาบันนิติวัชร์

เราจะมีความสุขแต่ลำพัง
โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อน
ของคนอีกหลายคนที่เราอยู่นั้นไม่ได้ ผู้มีเมตตาจิต
หวังประโยชน์ส่วนรวม ย่อมรู้จักแบ่งปันความสุขเพื่อผู้อื่น
และพร้อมที่จะบรรเทาความทุกข์
ของผู้อื่นตามกำลังและโอกาสเสมอ

พระราชดำรัส สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
พระบรมราชชนนีพันปีหลวง

พระราชทานแก่คณะกรรมการอาสาสมัครและอาสาสมัครสังคมสงเคราะห์
แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน

วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๐

มาตรา ๑๓๒

เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมพยานหลักฐานให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจดังต่อไปนี้ (มาตรา ๑๓๒ (๑))

- ตรวจสอบตัวผู้เสียหายเมื่อผู้นั้นยินยอม
- ตรวจสอบตัวผู้ต้องหา
- ตรวจสอบสิ่งของหรือที่ทางอันสามารถอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้
- ทำภาพถ่าย แผนที่ หรือภาพวาด
- จำลอง หรือพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือ ลายมือ หรือลายเท้า
- บันทึกรายละเอียดทั้งหลายซึ่งน่าจะกระทำให้คดีแจ่มกระจ่างขึ้น

มาตรา ๑๓๒ (๑)

- การตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๒ (๑) วรรคแรก เช่น ตรวจหาร่องรอยบาดแผลที่ถูกทำร้าย
- การตรวจตัวผู้เสียหายหรือผู้ต้องหานั้น หากผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาเป็นหญิง ให้จัดให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิงหรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอ นำบุคคลใดมาอยู่ร่วมในการตรวจนั้นด้วยก็ได้ (มาตรา ๑๓๒ (๑) วรรคสอง)

มาตรา ๑๓๒ (๒)(๓)(๔)

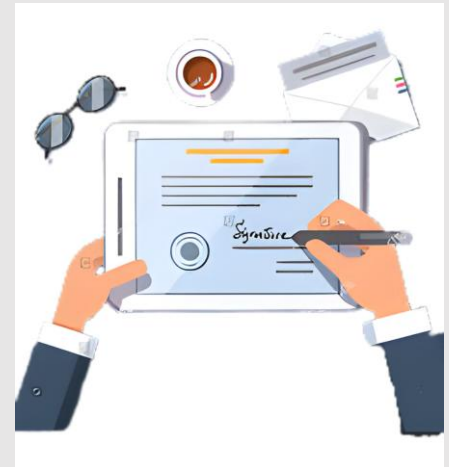
(๒) ค้นเพื่อพบสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือได้ใช้หรือสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำผิด หรือซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่าด้วยค้น

(๓) หมายถึงบุคคลซึ่งครอบครองสิ่งของ ซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ แต่บุคคลที่ถูกหมายเรียก ไม่จำเป็นต้องมาเอง เมื่อได้จัดส่งสิ่งของมาตามหมายแล้ว ให้ถือเสมือนว่าได้ปฏิบัติตามหมาย

(๔) ยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบหรือส่งมาดังกล่าวในอนุมาตรา (๒) และ (๓)

คำพิพากษาศักดิ์ที่ ๖๘๖๘/๒๕๔๔

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๒ พนักงานสอบสวน
มีอำนาจหน้าที่รวบรวมหลักฐานในคดีความ เมื่อผู้เสียหายอ้างว่าลายมือชื่อในใบถอนเงิน
เป็นเอกสารปลอม จึงมีปัญหาว่าเป็นลายมือชื่อของผู้เสียหายหรือไม่ การที่พนักงานสอบสวนจัดให้
ผู้เสียหายลงลายมือชื่อในกระดาษหลายแผ่น และจัดหาลายมือชื่อและลายมือเขียนของผู้เสียหายที่เคย
ลงลายมือชื่อหรือเขียนไว้ในที่อื่น ๆ ซึ่งมีจำนวนมากพอสมควร แล้วรวบรวมส่งไปให้เจ้าหน้าที่
กองพิสูจน์หลักฐานตรวจเปรียบเทียบ แม้จะไม่ได้ตัวอย่างลายมือชื่อที่ผู้เสียหายให้ไว้แก่ธนาคาร
ขณะเปิดบัญชีรวมไปด้วย ก็ถือว่าเป็นการกระทำชอบแล้ว ในเมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าเอกสาร
ดังกล่าว เป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้วสำหรับพิสูจน์ความผิดของจำเลย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๓๖๘/๒๕๐๐

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๒ มีได้ระบุไว้แล้วว่า ให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งบังคับให้ผู้ต้องหาเขียนชื่อลงในกระดาษเปล่าได้ คำสั่งบังคับให้จำเลยทำเช่นนั้นจึงไม่เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่ปฏิบัติตามจึงไม่มีความผิดฐานขัดคำสั่งเจ้าพนักงาน

มาตรา ๑๓๓

การสอบสวนผู้เสียหายและพยานบุคคล (มาตรา ๑๓๓)

๑. พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหายหรือบุคคลใด
ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดี
ให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมายแล้วให้ถ้ามปากคำบุคคลนั้นไว้
(มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง)

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๒๑๘๕/๒๕๕๘

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า พนักงานสอบสวนมีอำนาจออกหมายเรียกผู้เสียหาย หรือบุคคลใด ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าถ้อยคำของเขาอาจเป็นประโยชน์แก่คดี ให้มาตามเวลาและสถานที่ในหมาย ดังนั้น การสอบสวนจะกระทำในสถานที่ใด ๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นที่สถานีตำรวจ

มาตรา ๑๓๓ วรรคสอง

๒. พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้พยานสาบานหรือปฏิญาณตัว (มาตรา ๑๓๓ วรรคสอง)

การถามปากคำนั้น พนักงานสอบสวนจะให้ผู้ให้ถ้อยคำสาบานหรือปฏิญาณตัวเสียก่อนก็ได้ โดยต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ. ว่าด้วยพยานบุคคล (บทบัญญัติว่าด้วยพยานบุคคลตั้งแต่มาตรา ๒๓๒ ถึงมาตรา ๒๓๗ ทวิ)

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๖๑๔/๒๕๘๖

กฎหมายไม่บังคับว่าการสอบสวนปากคำบุคคลใดต้องมีการสาบานหรือปฏิญาณตนเสียก่อน แต่ให้อำนาจเจ้าพนักงานที่จะจัดให้มีการนั้นก่อนก็ได้ เมื่อเห็นสมควร ฉะนั้น ในการสอบสวนใด หากปรากฏว่า ผู้ให้การโดยมิได้สาบานหรือปฏิญาณตน การสอบสวนนั้นก็ไม่เสียไป

มาตรา ๑๓๓

๓. ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนตักเตือน พูดให้ท้อใจ หรือใช้กลอุบายอื่น เพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดให้ถ้อยคำซึ่งอาจจะให้ด้วยความเต็มใจ (มาตรา ๑๓๓ วรรคสาม)
๔. การสอบปากคำผู้เสียหายที่เป็นหญิงในความผิดเกี่ยวกับเพศ (มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่)

มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่

ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ การถามปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิง ให้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหญิง เป็นผู้สอบสวน เว้นแต่ผู้เสียหายนั้นยินยอม หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และให้บันทึกความยินยอม หรือเหตุจำเป็นนั้นไว้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาจะขอ نابุคคลใดมาอยู่ร่วม ในการสอบปากคำนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๑๓๓ วรรคห้า

๕. ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องจัดให้ผู้เสียหายหรือพยานยืนยันตัวผู้กระทำความผิดในชั้นจับกุมหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในคดีอาญา ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนจัดให้มีการยืนยันตัวผู้กระทำความผิดหรือชี้ตัวผู้ต้องหาในสถานที่ที่เหมาะสม และสามารถจะป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาเห็นตัวผู้เสียหายหรือพยาน โดยให้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้เสียหายหรือพยานเท่าที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งกรณี เว้นแต่ผู้เสียหายหรือพยานนั้นยินยอมและให้บันทึกความยินยอมนั้นไว้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๐๑๗/๒๕๖๐

พนักงานสอบสวนสอบปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกินสิบแปดปีในความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยมีนักสังคมสงเคราะห์ มารดาผู้เสียหาย และพนักงานอัยการร่วมในการถามปากคำผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคหนึ่ง โดยใช้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นชายเป็นผู้สอบสวนและไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายนั้นยินยอมหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และได้มีการบันทึกความยินยอมและเหตุจำเป็นนั้นไว้ ซึ่งแม้ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่ ก็ตาม แต่เป็นเพียงความบกพร่องหรือผิดพลาดเฉพาะในส่วนนี้ ซึ่งเป็นข้อบกพร่องผิดพลาดในรายละเอียดหาใช่ข้อสาระสำคัญถึงขนาดจะทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมดอันจะทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ไม่ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศึกษาที่ ๓๒๘๑/๒๕๖๑

การที่พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่ แม้จะเป็นการไม่ชอบ แต่ก็ห้ามมิผลทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งหมด และถือว่าไม่มีการสอบสวนในความผิดนั้นมาก่อน อันจะทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ไม่ การสอบสวนคดีนี้จึงชอบ โจทก์มีอำนาจฟ้อง

การสอบสวนผู้ต้องหา

พนักงานสอบสวนจะต้องแจ้งข้อเท็จจริงและขอหา

มาตรา ๑๓๔ วรรคหนึ่ง เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหา พนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งขอหาให้ทราบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๙๘/๒๕๖๖

เมื่อแจ้งขอหาอันเป็นหลักแห่งความผิดแล้วก็ไม่จำเป็นต้องแจ้งขอหาอันเกี่ยวพันกันด้วยอีก พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนความผิดทุกข้อหาได้ เมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด และแจ้งขอหากระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตาม ป.อ. มาตรา ๓๐๐ แล้ว แม้ไม่แจ้งขอหาว่ากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๑ ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวพันกัน พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ถือได้ว่าการสอบสวนความผิดฐานนี้แล้ว

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๖๕๘/๒๕๖๓

ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา นั้น มีเจตนารมย์เพียงเพื่อให้ผู้ต้องหาทราบว่า จะถูกสอบสวนในเรื่องใด และทราบว่าการกระทำของผู้ต้องหา เป็นความผิดโดย **ไม่จำเป็นต้องแจ้งทุกข้อหา ทุกตัวบทกฎหมาย และทุกกระทงความผิดเสมอไป** เดิมพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดในช่วงเวลาใด แต่ **เมื่อสอบสวนแล้วปรากฏว่าจำเลยกระทำความผิดในช่วงเวลาอื่นด้วย** ก็สามารถสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำในช่วงเวลาอื่นเพิ่มเติมได้ **ถือได้ว่าการสอบสวนในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงวันเวลาอื่นโดยชอบแล้ว** โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดที่จำเลยกระทำในช่วงเวลาที่การสอบสวนได้ความเพิ่มเติมได้

คำพิพากษาศึกษาที่ ๒๕๖/๒๕๕๓

แม้เดิมจะแจ้งข้อหาหนึ่งแต่เมื่อสอบสวนไปแล้ว ปรากฏว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดอื่น ก็ถือเป็นการสอบสวนความผิดดังกล่าวมาตั้งแต่แรก ฉะนั้น เมื่อคดีนี้ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนจะแจ้งข้อหาแก่จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกฐานร่วมกันกรรโชกทรัพย์ แต่เมื่อโจทก์เห็นว่าพฤติการณ์การกระทำผิดของจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ เข้าองค์ประกอบความผิดฐานปล้นทรัพย์ก็มีอำนาจที่จะฟ้องคดีจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กับพวกในความผิดฐานปล้นทรัพย์นั้นได้

แต่ถ้าเป็นความผิดที่ไม่เกี่ยวเนื่องกัน หรือมีเนื้อหาต่างกัน เป็นคนละเรื่อง จะต้องแจ้งทุกข้อหา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๒๓/๒๕๕๔ พนักงานสอบสวนในคดีนี้สอบสวนจำเลยทั้งสองเฉพาะแต่ในข้อหา
ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๑๐ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
จำนวน ๑๐ เม็ด ดังกล่าวให้แก่ผู้มีชื่อในราคา ๑,๐๐๐ บาท ตามฟ้องข้อ ๑ ก. บางส่วน และข้อ ๑ ค. เท่านั้น
ในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองไม่ได้ถูกแจ้งข้อหาจากพนักงานสอบสวนในข้อหาตามฟ้องข้อ ๑ ก. บางส่วน และ
ข้อ ๑ ข. ว่า ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ปราบกฏตาม
บันทึกคำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวน ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนจำเลยทั้ง
สองในข้อหามีเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
จำนวน ๔ เม็ดดังกล่าว ให้แก่ผู้มีชื่อ พนักงานอัยการจึงต้องห้ามไม่ให้ฟ้องจำเลยทั้งสอง ในข้อหามีเมทแอมเฟตา
มีน จำนวน ๔ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๔๔๔/๒๕๕๐

ร้อยตำรวจเอก ป. เป็นพนักงานสอบสวนคดีแรกซึ่งเป็นการสอบสวน ท. กับพวกรวม ๘ คน และจำเลยเฉพาะใน ความผิดที่เกิดเหตุเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ เวลากลางคืน และทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย ๓ รายการเท่านั้น ส่วนความผิดที่ ท. กับพวกให้การรับสารภาพว่าก่อเหตุในคดีดังกล่าว ท. กับพวกเคยลักทรัพย์ของโจทก์รวมมาแล้วหลายครั้งและได้นำไปขาย ที่ร้านจำเลยนั้น ร้อยตำรวจเอก ป. ยังมิได้ทำการสอบสวน ฉะนั้น แม้ว่าข้อเท็จจริงตามบันทึกการจับกุม ท. กับพวก กับบันทึก คำให้การในชั้นสอบสวนในสำนวนการสอบสวนคดีแรกจะมีรายละเอียดพาดพิงถึงการลักทรัพย์ ๑๗ ครั้ง ในช่วงระหว่างเดือน พฤษภาคม ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ อยู่ด้วยดังที่จำเลยอ้างก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นที่ ได้ความจากการสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนยังมิได้ตั้งข้อหาและทำการสอบสวนในรายละเอียดดังกล่าว จึงยังถือไม่ได้ว่ามีการ สอบสวนในเรื่องดังกล่าวแล้ว อีกทั้งการลักทรัพย์ในแต่ละครั้งและการนำไปจำหน่ายให้แก่ผู้รับซื้อของโจทก์ในแต่ละครั้งก็เป็น ความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน การที่พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนในความผิดเฉพาะกรรมใด วาระใด จะถือได้ว่าการ สอบสวนในกรรมอื่นและวาระอื่นด้วยหาได้ไม่ เมื่อคดีที่ร้อยตำรวจเอก ป. สอบสวนจำเลยในความผิดฐานรับของโจทก์เพื่อค้ำกำไร และต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องจำเลยนั้น เป็นการสอบสวนเฉพาะความผิดที่เกิดเหตุวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๔ และทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายในคดีดังกล่าวก็มีเพียง ๓ รายการเท่านั้น ส่วนความผิดคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๓๔ เป็นทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายก็เป็นทรัพย์สินต่างรายกัน การสอบสวนในคดีนี้จึงเป็นการสอบโดยชอบ พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๘/๒๕๖๔

การที่พนักงานสอบสวนมิได้แจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนจำเลยที่ ๑ ในข้อหารับของโจร เป็นเรื่องที่กฎหมายห้ามมิให้พนักงานอัยการนำคดีมาฟ้องในข้อหาดังกล่าวเท่านั้น เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๑ ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ฯ แต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิเคราะห์กลับฟังได้ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานรับของโจร ข้อแตกต่างดังกล่าว ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙๒ วรรคสาม บัญญัติบังคับไว้ว่าเป็นข้อแตกต่างกันในรายละเอียด มิให้ถือว่าต่างกันในข้อสาระสำคัญ ทั้งมิให้ถือว่าข้อที่พิเคราะห์ได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ประกอบกับจำเลยที่ ๑ นำสืบว่าไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุและไม่เคยรู้จักกับ ส. มาก่อน แสดงว่าจำเลยที่ ๑ ไม่ได้หลงต่อสู้ ชอบที่ศาลจะลงโทษจำเลยฐานรับของโจรที่ได้ความจากทางพิจารณา

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๖๘/๒๔๘๘

เมื่อสอบสวนครั้งแรก พนักงานสอบสวนได้แจ้งให้จำเลยทราบแล้วว่าคำให้การอาจใช้ยืนยันเขาได้ และจำเลยปฏิเสธ **เมื่อมีการสอบสวนเพิ่มเติมอีก เจ้าพนักงานไม่จำเป็นต้องปฏิบัตินั้นซ้ำอีก** หากจำเลยให้การรับสารภาพในการสอบสวนเพิ่มเติมก็พึงประกอบการลงโทษจำเลยได้ มิได้บังคับให้ปฏิบัติทุกครั้ง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๖๘/๒๕๔๖

การแจ้งข้อหาแก่จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ ไม่จำเป็นต้องแจ้งข้อหาทุกกระทงความผิดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำอันเดียวกันไม่ การสอบสวนครั้งแรกพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาฐานทำร้ายร่างกายให้จำเลยทราบแล้วว่าคำให้การอาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาของศาลได้ แม้จะมีการสอบสวนโดยแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่จำเลยอีกสองครั้ง แต่พนักงานสอบสวนไม่แจ้งแก่จำเลยว่าคำให้การเพิ่มเติมอาจใช้ยืนยันจำเลยได้ ก็มีได้ทำให้การสอบสวนเป็นการไม่ชอบเพราะมาตรา ๑๓๔ เพียงแต่บัญญัติว่าคำให้การจำเลยไม่อาจใช้ยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้เท่านั้น ซึ่งตามคำให้การเพิ่มเติมจำเลยอีกสองครั้งก็มีเพียงว่าขอให้การปฏิเสธตามที่ให้การในครั้งแรก จึงไม่มีข้อความใดที่จะใช้ยืนยันจำเลย

คำพิพากษาศึกษาที่ ๖๒๘๑/๒๕๓๓

ในคดีอาญามีกฎหมายอย่างมีโทษจำเลยอย่างจำเลยเป็นพยาน เมื่อจะเอาจำเลยเป็นผู้ต้องหาที่ต้องสอบสวนในฐานะผู้ต้องหา เพราะจะต้องบอกให้จำเลยทราบก่อนว่าถ้อยคำที่จำเลยกล่าวอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในการพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ การที่พนักงานสอบสวนสอบสวนจำเลยเป็นพยานแล้ว โฉกจะอ้างคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยในฐานะพยานเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดตามที่โจทก์ฟ้องนั้น เป็นการไม่ชอบ แม้คำให้การของจำเลยดังกล่าวเป็นคำรับซึ่งปรักปรำและเป็นผลร้ายแก่ตนเองก็รับฟังลงโทษจำเลยไม่ได้ เพราะขัดต่อมาตรา ๒๒๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๘/๒๕๕๓

เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจเห็นสภาพไฟไหม้รถยนต์คันเกิดเหตุอย่างรุนแรงและดับไฟยากอย่างผิดปกติ โดยเฉพาะบริเวณที่เบาะที่นั่งและที่วางเท้าด้านหน้าซ้ายข้างคนขับซึ่งพบศพไม่ทราบว่าเป็นศพผู้ใด ประกอบกับการตรวจสอบสภาพรถยนต์และบริเวณที่เกิดเหตุไม่พบร่องรอยอุบัติเหตุ แต่พบว่าฝากระโปรงหลังของรถยนต์เปิด เบรกมืออยู่ในสภาพยกขึ้นจนสุด และพบแกลลอนบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงห่างจากรถยนต์ประมาณ ๓๐ เมตร จึงสงสัยว่าเป็นคดีฆาตกรรมมิใช่อุบัติเหตุ เมื่อจำเลยที่ ๑ มาพบเจ้าพนักงานตำรวจและแจ้งว่าศพผู้ตายเป็นจำเลยที่ ๒ เจ้าพนักงานตำรวจจึงสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย จึงทำการสืบสวนหาตัวจำเลยที่ ๒ พบจำเลยที่ ๒ จึงเชิญตัวมาสอบปากคำและในวันเดียวกันได้เชิญตัวจำเลยที่ ๑ มาสอบปากคำด้วย การที่เจ้าพนักงานตำรวจเชิญตัวจำเลยที่ ๑ กับที่ ๒ มาสอบปากคำ โดยมีได้แจ้งข้อกล่าวหาและทำบันทึกการจับกุมก็เนื่องจากเจ้าพนักงานตำรวจยังไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นอุบัติเหตุหรือคดีฆาตกรรม ศพผู้ตายเป็นผู้ใด กับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นการเชิญตัวจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ มาสอบปากคำในฐานะผู้ให้ถ้อยคำ ไม่ใช่การจับกุมมาสอบปากคำในฐานะผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องแจ้งสิทธิของผู้ต้องหาก่อนการสอบสวนและบันทึกคำให้การผู้ให้ถ้อยคำจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนการสอบสวนหลังจากนั้น พนักงานสอบสวนทราบแน่ชัดว่าผู้ตายเป็นผู้ใด และผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ก็ได้มีการแจ้งข้อกล่าวหา แจ้งสิทธิผู้ต้องหา สอบปากคำจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ และทำบันทึกการจับกุมในฐานะผู้ต้องหา จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

สิทธิของผู้ต้องหา

๑. สิทธิของผู้ต้องหาในการมีทนายความ

มาตรา ๑๓๔/๑ ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้

ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้

การจัดหาทนายความตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และให้ทนายความที่รัฐจัดหาให้ได้รับเงินรางวัลและค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

เมื่อได้จัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหาตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสามแล้ว ในกรณีจำเป็นเร่งด่วน หากทนายความไม่อาจมาพบผู้ต้องหาได้ โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้พนักงานสอบสวนทราบหรือแจ้งแต่ไม่มาพบผู้ต้องหา ภายในเวลาอันสมควร ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ต้องหาไปได้โดยไม่ต้องรอทนายความ แต่พนักงานสอบสวนต้องบันทึกเหตุนี้ไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

คดีที่รัฐต้องจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหา (ผู้ต้องหาไม่มีสิทธิปฏิเสธ)

ได้แก่ คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต และ

คดีที่ผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา

มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ **ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้**

คดีที่รัฐต้องจัดหาทนายความให้หากผู้ต้องหาประสงค์ (ผู้ต้องหามีสิทธิปฏิเสธ)

ได้แก่ คดีที่มีอัตราโทษจำคุก และผู้ต้องหาต้องการทนายความ

มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคสอง ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำถามให้การให้พนักงานสอบสวน
ถามผู้ต้องหาว่า มีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๕๒/๒๕๖๑ แม้จำเลยจะไม่มีทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจของจำเลยเข้าร่วมในการสอบสวน แต่ตามบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยระบุว่า ก่อนสอบปากคำ พนักงานสอบสวนถามจำเลยว่าต้องการพบทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจ เข้าร่วมฟังการสอบสวนหรือไม่ อย่างไรก็ตาม จำเลยตอบว่าไม่ต้องการ ดังนี้ แสดงว่า พนักงานสอบสวนได้แจ้งสิทธิดังกล่าวให้จำเลยทราบแล้ว แต่จำเลยละสิทธิในการมีทนายความ เมื่อคดีมีเพียงอัตราโทษจำคุกไม่ใช่มีอัตราโทษประหารชีวิต กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะต้องจัดหาทนายความหรือบุคคลที่ไว้วางใจเข้าร่วมฟังการสอบสวนให้แก่จำเลยตามมาตรา ๑๓๔/๑

วรรคสอง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๘๐/๒๕๖๐

แม้คำให้การในชั้นสอบสวนเพิ่มเติมของจำเลย พนักงานสอบสวนไม่ได้จัดหาทนายความให้จำเลยเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง แต่ไม่ทำให้คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยในครั้งแรกที่ชอบด้วยกฎหมายเสียไป

ผลของการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓๔/๑ เป็นไปตาม มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

กล่าวคือ จะรับฟังถ้อยคำในชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์
ความผิดไม่ได้ แต่ไม่ทำให้การสอบสวนเสียไปทั้งคดี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๘๖/๒๕๕๗

มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย บัญญัติไว้เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่งจะ **รับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้** ฉะนั้นแม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้จัดหาทนายความให้จำเลยในคดีที่มีโทษประหารชีวิตก็ **ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบแต่อย่างใด** โจทก์มีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ ๘๑๕๘/๒๕๖๐

คดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต การสอบสวนคำให้การของผู้ต้องหาอยู่ในบังคับของ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง เมื่อพนักงานสอบสวนสอบถามแล้วผู้ต้องหาไม่มีทนายความ เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ต้องจัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหา ก่อนเริ่มถามคำให้การและให้ทนายความเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน คำให้การของผู้ต้องหาด้วย แต่ขณะที่ร้อยตำรวจโท อ. สอบสวนคำให้การของจำเลย และจัดทำบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาซึ่งระบุว่าจำเลยให้การรับสารภาพขึ้นนั้น ไม่ได้มีการจัดหาและให้ทนายความของจำเลยเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย แม้ในวันรุ่งขึ้นร้อยตำรวจโท อ. ควบคุมตัวจำเลยไปพบ ช. ทนายความซึ่งติดต่อไว้ก่อนแล้วและได้อ่านบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาที่จัดทำขึ้นให้จำเลยและ ช. ฟัง จำเลยแจ้งต่อ ช. ว่าจะรับสารภาพ ร้อยตำรวจโท อ. ให้จำเลยและ ช. ลงลายมือชื่อไว้ก็ตาม ก็ทำให้การสอบสวนคำให้การของจำเลยกลับเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องตาม มาตรา ๑๓๔/๑ วรรคหนึ่ง ไม่ ทั้งกรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๑๓๔/๑ วรรคท้าย ถ้อยคำใด ๆ ที่จำเลยให้ไว้ต่อร้อยตำรวจโท อ. ตามบันทึกคำให้การของผู้หาหานั้นจึงไม่อาจนำมารับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

การไม่จัดหาทนายความให้ นั้น มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย คงห้ามมิให้ใช้เป็น
พยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาที่ให้ถ้อยคำเท่านั้น แต่ไม่ได้
ห้ามใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยอื่นด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๓๔๕/๒๕๕๘ บทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคสาม กำหนดไว้ว่าถ้อยคำใด ๆ ที่
ผู้ต้องหาให้ไว้ก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ ในเรื่องการสอบถามและจัดหาทนายความให้แก่
ผู้ต้องหาจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหานั้นไม่ได้เท่านั้น แต่หาได้มีบทบัญญัติ
แห่งกฎหมายใด ๆ ที่ห้ามมิให้นำคำให้การชั้นสอบสวนของผู้ต้องหาในลักษณะดังกล่าวมาเป็นพยานหลักฐาน
ในการพิสูจน์ความผิดของบุคคลอื่นหรือจำเลยอื่นในคดีแต่ประการใดทั้งสิ้น ดังนั้น คำให้การชั้นสอบสวน
ของจำเลยจึงสามารถนำมาเป็นพยานหลักฐานประกอบในคดีเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยอื่นได้

คำพิพากษาศฎีกาที่ ๔๓๗๖/๒๕๖๑

แม้พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งสิทธิแก่จำเลยที่ ๕ ก่อนสอบสวนก็ตาม
ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔ เพียงแต่ห้ามมิให้นำถ้อยคำของจำเลยที่ ๕ ที่ให้ไว้ต่อ
พนักงานสอบสวนมารับฟังลงโทษจำเลยที่ ๕ ผู้ให้ถ้อยคำเท่านั้น มิได้ห้ามมิให้รับฟัง
ประกอบเพื่อลงโทษจำเลยอื่น

สิทธิของผู้ต้องหา

๒. สิทธิที่จะให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้ารับฟังการสอบปากคำตนตามมาตรา ๑๓๔/๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๑๙/๒๕๕๐ แม้ มาตรา ๗/๑ (๒) จะบัญญัติให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้^{๕๕}ที่ตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวนปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน และมาตรา ๑๓๔/๓ บัญญัติว่าผู้^{๕๕}ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้^{๕๕}ที่ตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ และมาตรา ๑๓๔/๔ (๒) บัญญัติในเรื่องการถามคำให้การผู้^{๕๕}หา^{๕๕}นั้นให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้^{๕๕}ต้องหา^{๕๕}ทราบก่อนว่า ผู้^{๕๕}ต้องหา^{๕๕}มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้^{๕๕}ที่ไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ก็ตาม

แต่ในบทบัญญัติของมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย ก็บัญญัติไว้แต่เพียงว่า ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้^{๕๕}ต้องหา^{๕๕}ให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้^{๕๕}นั้นไม่ได้เท่านั้น ดังนั้น แม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นก็หาทำให้การสอบสวนคดีไม่ชอบแต่อย่างใดไม่

การแจ้งสิทธิในชั้นสอบสวนแก่ผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๔/๔ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า

(๑) ผู้ต้องหา**มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้** ถ้าผู้ต้องหาให้การ ถ้อยคำที่ผู้ต้องหาให้การนั้น อาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้

(๒) ผู้ต้องหา**มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟัง**การสอบปากคำตนได้

เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้

ถ้อยคำใด ๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง หรือ ก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔/๑ มาตรา ๑๓๔/๒ และมาตรา ๑๓๔/๓ จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้

ผลของการฝ่าฝืนมาตรา ๑๓๔/๔ วรรคหนึ่ง เป็นไปตาม มาตรา ๑๓๔/๔ วรรคท้าย

กล่าวคือ จะรับฟังถ้อยคำเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์
ความผิดของผู้นั้นไม่ได้ แต่ไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบ
พนักงานอัยการจึงยังมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๘/๒๕๖๒

จำเลยไม่สามารถพูดหรือเข้าใจภาษาไทย แม้นักงานสอบสวนจัดให้เจ้าพนักงานตำรวจ
ท่งเทียมและ พ. เป็นล่ามคำให้การชั้นสอบสวนให้จำเลยฟัง แต่ล่ามมิได้สอบถามหรือพิจารณาตนว่าจะ
ทำหน้าที่โดยสุจริตใจตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓ วรรคสี่ ถ้อยคำรับสารภาพของจำเลยจึงไม่สามารถรับฟัง
เป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔/๔

ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนกระทำการโดยมิชอบเพื่อจูงใจผู้ต้องหา

มาตรา ๑๓๕ ในการถามคำให้การผู้ต้องหา ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเชื้อ หลอกลวง ทรมาน ใช้กำลังบังคับหรือกระทำโดยมิชอบประการใด ๆ เพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างใด ๆ ในเรื่องที่ต้องหา

คำพิพากษาศึกษาที่ ๔๗๓/๒๕๓๕

คำรับสารภาพที่ได้ความว่าหากจำเลยไม่ให้การรับสารภาพ เจ้าพนักงานตำรวจก็ต้องจับกุม ภริยาจำเลยและคนในบ้านทั้งหมดด้วย เป็นคำรับสารภาพที่มีเหตุจูงใจและบังคับให้กลัว ไม่อาจรับฟัง เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์ความผิดของจำเลยได้

คำพิพากษาศึกษาที่ ๑๕๔๒/๒๕๔๐

เจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจคนจับกุมจำเลยได้บอกจำเลยว่า หากมีเมทแอมเฟตามีนอยู่อีกให้นำมอมให้เจ้าพนักงานตำรวจจะได้รับโทษเบาลง และได้เกลี้ยกล่อมจำเลยว่าหากมีสิ่งผิดกฎหมายก็ให้เอาออกมาเสีย จากนั้นจำเลยได้พาไปที่ตึนมะขามล้วงเข้าไปในโพรงตึนมะขาม นำถุงพลาสติกบรรจุเม็ดยามาให้ ดังนี้ เป็นการพูดในขณะที่ปฏิบัติการตรวจคนเพื่อให้ได้มาซึ่งของผิดกฎหมายที่อยู่ในครอบครองของจำเลย แม้คำพูดนั้นจะเป็นการพูดจูงใจในทำนองว่าจำเลยจะได้รับโทษเบาลงก็ไม่ถึงขั้นให้สัญญาตามป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๕ มิใช่เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศึกษาที่ ๔๗๖๕/๒๕๔๓

จำเลยจำหน่ายเฮโรอีน ๑ ถุง ให้แก่เจ้าพนักงานและเจ้าพนักงานตำรวจค้นพบเฮโรอีนของกลาง
อีก ๖ ถุง กับ ๓๕ หลอด ที่หลังบ้าน เจ้าพนักงานตำรวจได้สอบถามจำเลย แต่จำเลยปฏิเสธว่าเป็นของ ส.
พ่อตาจำเลย เจ้าพนักงานตำรวจจึงให้แม่ยายจำเลยได้ตาม ส. แต่แม่ยายจำเลยบอกว่าไม่พบ **เจ้าพนักงาน**
ตำรวจจึงบอกว่า ถ้าจับ ส. ไม่ได้ก็ต้องจับจำเลย แต่ถ้าตาม ส. มาได้ ก็จะปล่อยจำเลย แล้วจึงเขียนบันทึก
การจับกุมแจ้งขอกล่าวหาให้จำเลยทราบ **จำเลยบอกแก่เจ้าพนักงานตำรวจว่าถ้า ส. ไม่มารับ จำเลยก็ต้องรับ** พยานจึง
เขียนบันทึกว่าจำเลยให้การรับสารภาพ **ดังนั้น การที่จำเลยยอมรับเป็นเรื่องที่จำเลยตัดสินใจเอง** ข้อความ
ที่ว่า ถ้าได้ตัว ส. มาก็น่าจะปล่อยจำเลยนั้นก็เห็นได้ว่าคงปล่อยสำหรับข้อมหาไมเฮโรอีน ๖ ถุง กับ ๓๕ หลอด
ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น ซึ่งก็เป็นการกระทำเพื่อให้ได้ตัวผู้กระทำผิด ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้ใด **กรณี**
ยังไม่เข้าลักษณะชักจูงหรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ที่จะให้จำเลยให้การรับสารภาพ

คำพิพากษาศึกษาที่ ๑๕๘๑/๒๕๔๘

แม้ในวันเกิดเหตุ เจ้าพนักงานฝ่ายสืบสวนได้เชิญบิดาและญาติพี่น้องจำเลยไปที่สถานีตำรวจ ทำให้จำเลยต้องยอมเข้ามาอบตัวและให้การรับสารภาพ เพื่อให้เจ้าพนักงานปล่อยตัวบิดาและญาติพี่น้องของจำเลย ก็เป็นการตัดสินใจโดยอิสระของจำเลยเอง เพราะเจ้าพนักงานตำรวจมิได้จับกุมหรือดำเนินคดีแก่บิดาหรือญาติพี่น้องของจำเลย เป็นแต่เพียงการเชิญตัวไปในการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อจับกุมจำเลย ซึ่งเป็นคนร้ายเท่านั้น เมื่อจำเลยเข้ามาอบตัว ความจำเป็นที่จะต้องสืบสวนเพื่อจับกุมจำเลยย่อมหมดไป จึงไม่มีเหตุผลที่พนักงานสอบสวนจะหยิบยกเงื่อนไขการปล่อยตัวบิดาและญาติพี่น้องของจำเลยขึ้นมาเสนอเพื่อจูงใจหรือเป็นคำมั่นสัญญาให้จำเลยยอมรับสารภาพ ทั้งตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาและบันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุ ประกอบคำรับสารภาพมีรายละเอียดของการกระทำความผิดตามลำดับทุกขั้นตอน เชื่อมโยงและสอดคล้องกับวัตถุของกลาง ร่องรอยวิถีกระสุน สภาพศพ และสถานที่เกิดเหตุ โดยมีภาพถ่ายประกอบอย่างชัดเจน ไม่มีข้อพิรุธ คำรับสารภาพของจำเลยในชั้นสอบสวนจึงใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในชั้นพิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ มาตรา ๒๒๖

คำพิพากษากฎีกาที่ ๒๒๑๕/๒๕๔๘

ขณะจำเลยถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจจำเลยก็ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ญาติพี่น้องฟัง ญาติพี่น้องของจำเลยจึงบอกให้จำเลยรับสารภาพ แสดงว่าจำเลยให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน ด้วยความสมัครใจ มิได้เกิดจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชื้อ หลอกหลวง หรือมิชอบด้วยประการอื่น คำให้การจึงเป็นพยานหลักฐานยืนยันจำเลยในการพิจารณาได้

การฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๑๓๕ นี้ มีผลเพียง**ใช้เป็นหลักฐานยันผู้ต้องหาในการพิจารณาไม่ได้** เพราะเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบตามมาตรา ๒๒๖ แต่ไม่มีผลทำให้เป็นการสอบสวนไม่ชอบ พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๐๒๐/๒๕๔๐ มาตรา ๑๓๕ เพียงแต่ห้ามไม่ให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการล่อลวง หรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญากับผู้ต้องหาเพื่อจงใจให้การอย่างใด ๆ ในเรื่องที่ต้องหานั้นเท่านั้น หากพนักงานสอบสวนทำการฝ่าฝืน ก็มีผลเพียงว่า ถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่าวนั้น ใช้เป็นหลักฐานยันผู้ต้องหาในการพิจารณาไม่ได้ตามมาตรา ๑๓๔ **ไม่มีผลถึงกับทำให้การสอบสวนไม่ชอบและโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง**

THANK

Five diverse children are shown from the waist up, each holding a large, colorful letter. From left to right: a girl in a blue dress with yellow polka dots holds a yellow 'T'; a boy in a yellow shirt and green shorts holds a light blue 'H'; a girl in a green dress holds a red 'A'; a boy in an orange shirt and blue shorts holds a pink 'N'; and a girl in a pink dress holds a green 'K'. They are all smiling and have their arms raised.

YOU

Three diverse children are shown from the waist up, each holding a large, colorful letter. From left to right: a boy in a green shirt and red shorts holds a blue 'Y'; a girl in a yellow dress holds a purple 'O'; and a boy in a blue shirt and purple shorts holds an orange 'U'. They are all smiling and have their arms raised.